

TEREZA BARTOŠOVÁ

VODNÍK

KRIMINÁLNÍ PŘÍPAD, KTERÝ SMRDÍ BAHNEM

motto

A photograph of a long wooden pier extending into a body of water. The pier is made of weathered wooden planks and is flanked by tall reeds. The sky is overcast and grey. The overall mood is somber and mysterious.

Vodník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Tereza Bartošová

Vodník – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEREZA BARTOŠOVÁ

VODNÍK

Praha 2023

© Tereza Bartošová, 2023

Cover photography © Christine Amat / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-2423-0

ISBN e-knihy 978-80-267-2424-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-2425-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2426-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Mému muži

*Nevesely truchlivy
jsou ty kraje vodní;
v poloutmě a v polousvětle
mine tu den po dni.
Dvůr vodníkův prostranný,
bohatství v něm dosti;
však bezděky jen se v něm
zastavují hosti.
A kdo jednou v křišťálovou
bránu jeho vkročí,
sotva ho kdy uhlédají
jeho milých oči.*

K. J. Erben

PROLOG

„Mám tě, dostal jsem tě!“ vykřikl vítězoslavně Lukáš. Zvedl airsoftovou pistoli nad hlavu a mával s ní, jako by mezi stromy naváděl přistávající helikoptéru.

„To není fér, byl jsi hrozně blízko! A ještě jsi útočil z kopečka,“ postěžoval si Patrik. Promnul si opálenou paži, na níž se mu rozlévala čerstvá červená skvrnka po zásahu plastovou kuličkou. Štípalo to jako čert.

„Nevymlouvej se, prostě ses zapomněl krýt.“ Lukáš klouzal vrstvou suchého jehličí napadaného mezi pokroucenými kmeny borovic směrem ke kamarádovi. Červencové slunce nemilosrdně pánilo, odráželo se od zátočiny Litavky, až její hladina vypadala jako tekuté stříbro. Řídký les na skalním ostrohu tvořícím východní hranu údolí poskytoval příjemnou ochranu před horkem. Lukáš se zastavil pár kroků od srázu a s heknutím se posadil na černý kámen.

„Stejně mi došly náboje,“ pokrčil rameny. Ve hře nemělo smysl pokračovat. Položil pistoli vedle sebe, opřel se lokty o kolena a zahleděl se do hloubky pod sebou. Z ostrohu byl krásný výhled dolů na říčku, na louky, které tu a tam zalila voda, vymletý břeh, který při každém jarním tání měnil svůj tvar, i na protější stranu, na Dominikální Paseky, domky rozeté po úpatí Brd bez ladu a skladu, jako by se jejich obyvatelé snažili žít co nejdál od sebe.

Patrik si k němu přisedl. „Myslíš, že přijdou Petr s Járrou?“ „Jasan.“ Lukáš se podíval na hodinky. „Ve čtyři jim jel z Příbrami autobus, tak jsou tady za...“ zatukal na sklíčko a v duchu odpočítával minuty, „...nějakých dvacet minut. Chceš se jít koupat, vid?“ otočil se k mladšímu kamarádovi. Bez Petra, svého staršího bratra, Patrik k vodě nesměl. Lukáš by to nepřiznal, ale občas Patrikovi záviděl, že se o něj jeho máma bojí. Že se strachuje, aby se v mělké vodě Litavky nebo bahnité hasičské nádrži z druhé strany Hluboše neutopil. Závist ho přešla většinou v okamžiku, kdy zahlédl Patrikovu mámu rozzlobenou pozdním příchodem, rozkročenou ve vrátkách jako zápasník sumo připravený k boji, s rukama založenýma v bok, předkloněnou a se zlostí zkřivenou tváří pod svatozáří blondatých vlasů. Pak byl zase rád, že se jeho mamka neptá, nestihá se ptát, kde tráví celé prázdninové dny a kdy se vrátí domů.

Klučina do něj drcnul loktem. „Dívej,“ máchl hubenou rukou dolů.

Lukáš přimhouřil oči, aby viděl proti ostrému slunci.

Byla dost daleko. Běžela – ne jako někdo, kdo trénuje, ale jako někdo, kdo má v patách samo peklo. Štíhlé nohy rychle kmitaly, zakopávaly, znovu a znovu tiše dopadaly na čerstvě posečenou louku. Dlouhé světlé vlasy za ní vlály jako obilí chycené v oku vichřice.

„Je úplně nahá,“ zašeptal uchváceně Lukáš. I na tu dálku viděl plná prsa zběsile poskakující v rytmu divokého úprku.

„Jo,“ souhlasil fascinovaně Patrik. Koupání v ledové vodě Litavky najednou přišlo o veškerou přitažlivost.

PÁTEK

1.

Pavla Míková položila hrnek s čajem na stůl pokrytý voskovaným plátnem s takovou vervou, až jí červená tekutina vyšpláchnula na zápěstí. Nasupeně sykla a spálené místo si otřela o kraťasy.

„Co blbneš?“ zaskřehotal její manžel a sotva k ní zvedl pohled tmavě hnědých očí lemovaných temnými kruhy. Pavla se k němu naklonila a dlaně jí svrběly, nejraději by ho přetáhla po strništěm porostlém obličejí, aby mu z něj smetla ten nechápavý výraz. Panebože, toho jsem si vzala dobrovolně?

„Já? To snad nemyslíš vážně!“ vyštěkla. „Jsi ještě ožralej, nebo co? Před pěti minutama ti začínala směna, sakra! A ty se mě ptáš, co blbnu? Z čeho asi zaplatíme účty, když tě vyhodí?“

„Aby ses nepo...“ schoval hlavu mezi ramena.

„Já?“ vyjekla znova. „Proč ses vůbec včera tak zřídil? Kdo dopříc chlastá ve čtvrtek?“

„Asi ten, kdo to potřebuje, ne?“ zamumlal nepřiliš průbojně Josef.

„Aha. To je prostě skvělý,“ zavrčela Pavla a narovнала se. „Do práce jsem zavolala, že hned přijedeš, že jsi jenom zaspal, tak sebou hoď.“

Dívala se, jak se její muž pomalu zakousl do chleba s paštikou. Nedivila by se, kdyby snídani během rána vyzvracel,

dobytek jeden. Smrděl, jako kdyby vypil veškeré zásoby v putyce. Pot, který ze sebe nestačil v podroušeném stavu smýt, kysele čpěl. Černé vlasy mu zplihle ležely na lebce, odulé pytle pod zarudlýma očima na svého majitele výmluvně žalovaly.

Konečně se Pavla posadila, v rozklížené židli nepříjemně zavrzalo. Kolikrát ho prosila, aby ji spravil? O víkendu, za týden, někdy jindy, na takové prkotiny nemá čas. Ale na chlast ano. Zavrtěla nešťastně hlavou.

„Ty dneska budeš doma, tati?“ Ke kuchyňskému stolu přicapkala černovlasá holčička. Zakmitala dlouhými řasami a vykulila na rodiče oči. Vydrápala se Pavle na klín.

„Tatínek za chvíli odjíždí. Vidí, tatínku,“ odpověděla Pavla dceři sladkým hlasem. Snad je malá z obýváku přes televizi neslyšela.

„Ty ses o něco škrábnul?“ zeptala se Lenička. Natáhla ruku přes talíř se snídaní k Josefovu předloktí. Bříškem prstu přejela přes čerstvý strup skrývající se v houští chloupků.

Josef stáhl paži k sobě. „To nic není, zlatíčko, asi jsem jenom zavadil o keř, víš?“

A jak se ten keř jmenoval? Pavla zírala na svého muže a nepoznávala ho. Kdy k té změně došlo? Kdy začal lhát? Odkdy ji považuje za tak hloupou, že nepozná, kdy vykládá nesmysly? Kdyby na ty škrábance Lenička neupozornila, možná by si jich ani nevšimla, ale teď je viděla. Tři souběžné, docela dlouhé čerstvé strupy. Nebo byly čtyři?

„Leni, běž se obléknout, hodím tě k babičce.“ Přinutila se polknout, neměla na další rozhovor s Josefem chuť.

Podívala se na hodiny z IKEA pověšené nad dveřmi do kuchyně. Musí sebou hodit, jestli sama nechce přijít do práce pozdě.

Pavla vytáhla z krabice další plato pomazánkových másel a začala je rovnat do chladicího boxu. Mechanická práce jí vyhovovala, mohla nerušeně přemýšlet. A že toho k přemýšlení měla dost. Při cestě otrískaným, ale věrným puntkem do Příbrami stihla vychladnout. Sice by nejraději Josefa zaškrtila, nebo ještě lépe z něj holýma rukama vytloukla, co přesně dělal ve čtvrtek odpoledne, že přitáhl domů zrychlovaný jako to nejposlednější hospodské hovádko, bez levé tenisky a doškrábaný, jako by si na něm brousil drápy rys, ale nakonec usoudila, že počká. Vydrží, nebude do něj štoutrat, nakonec to vyklopí sám. Jako vždycky. A když ne, co na tom sejde? Pošle ho k šípku, protože je slaboch, který svou vinu nejspíš utopil v pivu a levném rumu v hospodě? To asi těžko, to Pavla věděla s jistotou. Takovou rozmařilost si nemohla dovolit. Sama by neutáhla úvěr, který si vzali na vyplacení podílu její sestry Petry z malého domku, jež dostaly od maminky napůl. A pak Lenička. Nemohla by jí sebrat tátu, miluje ho celým srdcem tak, jak umějí milovat jen malé holčičky. Při myšlence na dceru se pousmála. Nevěřila by, jak rychle může utíkat čas, ale na Leničce ho viděla. Na podzim jí bude šest, a to si ji teprve před chvílí přinesla domů, maličkou, růžovou, s čupřinkou černých vlasů a miniaturním nosánkem mírně natočeným vzhůru.

Pavla si poposedla a natáhla se pro další plato. Musí na celý problém jinak. Možná to s Pepou teď není ideální, ale

kdo by se divil? Před týdnem přišlo vyúčtování elektřiny s rozpisem nových záloh. Zvedli jim je skoro o polovinu. Podražil benzín i jídlo. A Lenička potřebuje nové boty, na sandálku se jí vytrhl suchý zip a reklamaci Pavle neuznali. Kvůli těm hloupým botám se zvládli pohádat. Proč kupuje nové boty, když je může sehnat v sekáči? Proč je kupuje zrovna v tomhle sportu, když i loni byly boty od nich nekvalitní? Štěkali na sebe kvůli několika stovkám, přitom jim za pár měsíců, pokud bude zdražování pokračovat stejným tempem, bude chybět v rodinném rozpočtu spíš několik tisíc. Nejsou jediní, to věděla Pavla s jistotou. Josef hledal úlevu od stresu na dně sklenice, Pavla v milce. A má-li být k sobě upřímná, ona likvidovala prázdné obaly od sladkého častěji, než kolikrát přistihla Josefa pod parou. Otevřela krabici s máslem. Hladké kostky v prstech příjemně klouzaly. Nějak to zvládnou. Možná na ni bude odpoledne čekat na kuchyňské lince kytička kopretin a chrp jako tichá omluva.

2.

Ema Štípalová přivřela dveře na chodbu, aby z denní místnosti nebylo slyšet každé slovo, ale aby slyšela, kdyby je někdo potřeboval. Velká vizita, dětská i gynekologická, už proběhla, primářka i primář se zástupem lékařů odešli za svou prací a na oddělení šestinedělí zavládl na okamžik klid. Všechny maminky i miminka byly řádně zkontrolované, doktorka Valentýnová psala na sesterně propouštěcí zprávu dvojčátkům, pro která si před obědem měl přijet šťastný tatínek. Hubený, uhrovitý, ale docela roztomilý, Ema s ním

prohodila pár slov těsně po porodu. Celý se chudák ještě klepal. Usadila ho na pokoji do křesla a z vlastních zásob mu dala dvě řádky čokolády, aby se trochu sebral. Při další návštěvě už vypadal trochu použitelněji.

Ema se posadila na květovanou sedačku, nový kousek pořízený ze sponzorských darů namísto staré, prošoupané pohovky pamatující snad ještě pozadí sester, které pomáhaly rodit generaci Eminých rodičů. Ještě si nezvykla, jak do ní vždycky zapadne hluboko, jako by ji nábytek chtěl ochutnat a následně polknout.

„Na sále na nás čekají dvě mimča, tu maličkou nakonec odvezli do Hořovic,“ nahlásila Saša, položila služební telefon mezi hrnečky s kávou a talíř s domácím jahodovým dortem a dosedla vedle Emy.

„Tady by ji nezvládli?“ zeptala se Nela vrchní sestry. Sotva před měsícem odmaturovala, na oddělení šestinedělí začínala a učila se za pochodu jako všechny čerstvé sestřičky. Miminka milovala, toho už si stihla Ema i její kolegyně všimnout. A to byl pro jejich práci základ.

„Je přesně na hraně, tady se rodí od ukončeného třicátého šestého týdne, což splňuje, ale nejsou si jistí, jestli nebude potřebovat na JIPku, tak je vzali do Hořovic, dokud je ještě v bříšku,“ vysvětlila ochotně vrchní sestra, podsaditá žena těsně před padesátkou s širokými boky, objemným poprsím a mateřským úsměvem. Oddělení šestinedělí udržovala v chodu posledních osmnáct let, a i když se většinu času tvářila vlídně, dovedla postavit do latě sestry a občas i čerstvé maminky, když se nechovaly k drobotině v zavinováčkách podle jejích představ.

Emu tůkla do telefonu, pořád řádná zpráva od Nadi. Na-plánovaly si, ře se Ema pokusí utěct z práce dřív a pak spolu vyrazí do Prařské obhlédnout obchody, jestli by se jim nehodily nějaké nové řaty, a zajdou si na italskou zmrzlinu v Jiráskových sadech. Zmrzlinář se zrzavým strniřtěm se sice vřdycky tváří, jako by spolkl řpachtli, kterou zmrzlinu nabírá, ale svému řemeslu rozumí a v Příbrami nabízí to nejlepší.

Jenže Nađa nereagovala na zprávu, kterou jí Ema poslala ve řtvrtek veřer, ani na tu další, kterou odeslala, když si ráno před odchodem do práce řistila zuby. Ani jedna zpráva nebyla doručena. Nic. Jako by měla Nađa od vřerejška vypnutý telefon. Nebo se jí rozbil?

Emu zavrtěla nepatrně hlavou. Bude muset o polední pauze zaběhnout na druhou stranu patra, kde sídlí ORL ambulance a kde Nađa pracuje. Na obědě se větřinou mřjely, ORL chodilo později než oddělení řestinedělí.

„Emi, vnímáš mě?“ zaslechla pobavený hlas vrchní sestry. „Miláček ti nepíše, nebo co?“ popíchla jí, v modrých očích jí vesele jiskřilo.

„Ale ne, jen kamarádka neodpovídá. Omlouvám se, co jsi říkala, Miládko?“ Postrčila telefon dál od sebe a vzala do rukou hrníček s kávou.

„Ře dojdeš s Nelou pro paní Tomášovou a malou Terezku na porodnici.“

„Jasně. Teď hned?“

„Ne, až dopiješ kafe. Nehoří to.“

3.

Jiří Vodňanský vyklepal z krabičky poslední cigaretu. Prohmatal si kapsy kraťasů, a když nenašel zapalovač, s tichým bručením cigaretu zasunul zpátky do krabičky. Nekouřil pravidelně, spíš nárazově při společenských akcích nebo po tahu. Tak si teď připadal, jako by vypil lahev bourbonu a celou noc prohýřil, v hlavě mu zlostně tepalo, a třebaže si to nechtěl přiznat, nepatrně se mu chvěly ruce. I vzduch do plic vstupoval jaksi neochotně. Natáhl se pro espresso v titěrném bílém hrníčku. Nejraději by ten elegantní kousek italské keramiky roztránil o dlažbu terasy, na které seděl. Jedním lokem vypil horkou kávu a vrátil hrnek na stůl. Dopolední slunce se rozlévalo po pečlivě zastřižených keřích okrasných slivoní, kroucených vrb i právě kvetoucích růžových katalpách. Voda protékající náhonem za domem tiše šuměla, vydechovala do letního vzduchu vonícího trávou příjemnou vlhkost. Nic z toho však Jiří nevnímal. Byl vytočený doběla. Promnul si zátylek, který mu stihl v noci nepříjemně ztuhnout. Znovu vzal mobil a vytočil Nadino číslo. Znovu mu v odpověď přišlo jen monotónně se opakující hlášení o nedostupném účastníku. Vztekle praštil telefonem o desku stolu. „Kde sakra může být?“ zabrbal pro sebe.

„Co se rozčiluješ?“

Nevšiml si, že prosklenými dveřmi na terasu vešel jeho bratr Robin. Poskládal své dlouhé končetiny na křeslo vedle Jiřího, jen si ho od stolu musel odtáhnout, aby se s mírně rostoucím břichem vešel. Jiřímu připomínal medvíďe a čím víc se blížil čtyřicítce, tak spíš dobře živeného medvěda. Těžkopádného a bručícího.

„Naďa se včera nevrátila domů a má vypnutý telefon,“ vychrlil Jiří. Připadal si malicherný, jako podělaný ženáč, který se vyděsí, když manželka není nastoupená v šest večer u plotny.

Robin na něj překvapeně vyvalil oči, na setinu vteřiny na Jiřího zíral, než pokrčil rozložitými rameny. „No a? Tak si někde povyrazila a teď vyspává, prokristasvatýho, nech ji žít.“ Nabídl bratrovi vlastnoručně balenou cigaretu. Připálil mu a sobě taky, opřel se o ratanové křeslo, které vrzavě zaprotestovalo.

„Víš dobře, že tohle Naďa nedělá.“

„Zas tak detailně ji nesleduju, a jak jste si to mezi sebou domluvili, je vaše věc.“

Nikotin Jiřímu nepomáhal tak, jak doufal. Rychle potáhl, druhou ruku bezděčně zaťatou v pěst opřel o stehno.

„Volal jsem k ní do práce, dneska nepřišla.“ Na jazyku cítil žluč, rozkašlal se.

Robin ho dlaní poplácal po zádech. „Až se vyspíš z opice, tak přivalí domů, uvidíš. A pak jí můžeš ručně a stručně vysvětlit, jak tě tímhle,“ ukázal prstem k němemu telefonu, „namíchla.“

Jiří zavrtěl hlavou. Ne že by ho to uprostřed noci, když se zavrtával pod studenou peřinu, nenapadlo. Kdesi v hloubi duše měl chuť Nadě nasekat jako malému capartovi, jenže velmi rychle si uvědomil, že to, co mu svírá žaludek, není jen temný vztek, ale strach, který se do zloby jen oblékal. Obava, že se Nadě něco stalo, něco zlého. Naďa je osůbka zodpovědná, dochvilná, žádná rozjařená holčina, která životem vlaje jako prádlo ve větru. Ne, to, že nedojela domů,

pro ni rozhodně nebylo typické. Jiří se dlouho převaloval z boku na bok, snažil se najít vhodnou pozici, ve které by usnul, ale nakonec stejně vylezl z postele a začal rázovat po ložnici. Kde mohla být? Mohla někam vyrazit s Emou nebo s jinou kamarádkou, kterou ani neznal jménem a o které nevěděl? Pokud to tak bylo, proč mu nenapsala aspoň blbou esemesku? Nezavolala? Zlomila si někde nohu? Přepadl ji někdo za bílého dne v Příbrami nebo po cestě od autobusu? Jela snad výjimečně vlakem? Večer obvolal nemocnice v Příbrami, Hořovicích a Berouně. Nikdo se s ním nechtěl bavit, podělané GDPR. Až když operátorkám klidným hlasem několikrát vysvětlil, že se o přítelkyni bojí, protože nepřijela domů, uvolily se poskytnout jednoduché „ne, žádná slečna jménem Jovanovičová není v naší nemocnici hospitalizovaná“.

A na Emu Štípalovou neměl Jiří číslo.

Kolem druhé ráno zvažoval, že zavolá na policii. Třikrát vyťukal 158 a zase ho smazal. Byla to blbost, po dospělých se nezačíná pátrat dřív než po čtyřiaadvaceti hodinách. Nakonec si musel pořádně přihnout z lahve whisky, aby aspoň na pár hodin zabral.

„Neviděl jsi ji včera?“ vrátil se do přítomnosti. „Zdržel jsem se v práci,“ vysvětloval, jako by snad mohl pochybit, nahrát nepřejícímú osudu tím, že nepřijel domů dřív, že ji nevyzvedl v nemocnici jako obvykle.

Robin si pohrával s prázdným hrnkem od kávy, který v jeho prstech vypadal jako nádobí pro panenky. „Neviděl. Myslíš, že mohla přijet domů a zase odjet? Že jste se minuli?“

„Já už fakt nevím. Nedává to vůbec smysl,“ zamračil se Jiří. „Zajedu do nemocnice. Třeba se někomu v ambulanci zmínila, co má v plánu.“

4.

EMA si uhladila sukni stejnokroje, uvolněný pramen hnědých vlasů, který stihl pláchnout z volného drdolu, zastrčila za ucho, a konečně zaklepala. Neměla ráda, když musela chodit na jiná oddělení, některé kolektivy totiž nebyly tak milé a vstřícné jako ten její. A pak drby, těm se v nemocnici dařilo víc než multirezistentním bakteriím. Stačilo chvilku se zdržet s lékařem nad dokumentací a už ožívaly úchvatné příběhy hodné červené knihovny.

Překřížila prsty a doufala, že primář Nový, jehož jmenovka byla nalepená na modré tabulce ordinačních hodin, si šel zakouřit nebo že jeho jmenovku zapomněli předešlého dne sundat a v ambulanci ordinuje kdokoliv jiný.

Dveře se otevřely sotva na patnáct centimetrů. „Nevíдите tu ceduli *neklepat?*“ začala zostra podmračená sestra. „Promiňte, sestři,“ couvla do ordinace, když si uvědomila, že proti ní stojí další zaměstnankyně nemocnice. „Máme ještě pár minut polední pauzu a znáte to, lidi klepou, jako by hořelo, a navíc k tomu neuměli číst.“ Pustila Emu dovnitř.

„To půlka opravdu neumí,“ poznamenal uštěpačně mužský hlas. „Co potřebujete?“ z průchodu do sousedící ambulance vykoukl brýlatý muž. Holá hlava se mu v jasném světle červenového poledne leskla, bílé triko měl v podpaždí propocené, i když v místnosti tiše vrněla klimatizace.

„Dobrý den, pane primáři. Nechtěla jsem vás rušit,“ řekla Ema.

„To už stejně děláte,“ usmál se lékař, až v křivém úsměvu ukázal dokonale bílé zuby. Emě přeběhl mráz po zádech, jako by se jí někdo dotkl studenou rukou v zátylku. Primář Nový v ní vyvolával zvláštní pocity, možná to bylo tím, co o něm občas vyprávěla Naďa, nebo tím, že jí připomínal chameleona, proměnlivého jako jarní počasí. V jednu vteřinu usměvavého, v druhou s pevně semknutými rty a ztuhlými rysy. Bazilišek. Záludný a nevyzpytatelný.

„Chtěla jsem se zeptat, jestli je tady Naďa.“

Sestra si povzdychla a založila si ruce přes hrudník, oči upřené na modrou oblohu za oknem. Primář si přes brýle, které mu sjely ke špičce dlouhého nosu, přeměřil Emu, jako by se díval na brouka a přemýšlel, jestli ho rozšlápne, nebo jen nohou popožene ven z místnosti.

„Ne, milostivá. Naďa tady dneska není a už nebude,“ zavrčel, načež se otočil a odkráčel přes ordinaci do denní místnosti, kde za sebou práskl dveřmi.

Ema otevřela pusku, aby za ním něco zavolala, ale nakonec jen na prázdno zalapala po vzduchu. Otočila se k sestřičce. „Nevíte, o co jde?“ zeptala se přiškrceně.

Sestra se k ní důvěrně naklonila, „Víte, nic mi do toho není a vám taky ne, ale včera se ti dva pohádali. Ráno to bylo jejich obvyklé docela sladké cvrlikání, ale odpoledne...“ zamračila se a ještě víc ztišila hlas, „...tu na sebe řvali jako dva tuři. Zapomněla jsem si tu kartičku od brány na parkovišti, musela jsem se pro ni vrátit, tak jsem je slyšela.“

„Nevíte, o co šlo?“

Žena zavrtěla hlavou a uhnula pohledem. „Jen mi ráno primář řekl, že Nađu vyhodil. Nechápu to, je šikovná a pracovitá. Takových se špitál nemůže zbavovat. Když nad tím přemýšlím, asi to ani není v jeho kompetenci, to musí hlavní sestra, ne?“ Rychle se podívala na hodiny. „No nic, musíme začít, ať se nám tam lidi nehromadí.“

„Děkuju,“ hlesla Ema.

Otřesená vyšla do čekárny. Nađu vyhodili? Proč se sakra hádala s primářem? Co provedla tak strašného, aby přišla o práci? Nebo spíš neprovedla? Žaludek se jí nepříjemně sevřel. A proč jí to nedala vědět? Bylo to tak hrozné? Nepotřebovala pomoci? Do háje, zaklela v duchu a vykročila zpátky na své oddělení. Bezmyšlenkovitě odpovídala na pozdravy pacientů, na chodbě u výtahů, kam na moderní světlou dlažbu dopadaly sluneční paprsky prosklenou stěnou, v chumlu lidí minula i vysokého muže s rozložitými rameny. Kdyby se netrápila myšlenkami nad tím, co se přihodilo Nadě, postřehla by, že muž napadá na pravou nohu a rysy v jeho zadumané tváři jsou jí známé.

5.

Jiří se posadil do čekárny na modré, rádobu ergonomicky tvarované plastové sedátko. V televizi zavěšené pod stropem v nekonečné smyčce běželo zpravodajství, ale zvuk byl ztlumený na minimum. Na nízkém stolku leželo několik časopisů s pomačkanou obálkou, propagační noviny místní nemocnice, z jejichž titulní strany se spokojeně usmíval sám pan ředitel, několik okopírovaných obrázků princezny Elsy a kyblík polámaných pastelek. Nikdy Nađu v práci ne-

navštívil, nemocnice neměl rád. Kdysi v nich strávil dost času na to, aby ho tyhle obrovské molochy čpící dezinfekcí a lidským neštěstím odpuzovaly, i když byly převlečené do moderního hávu prosklených stěn a zářivých barev. Stačily mu historky, které mu Naďa vyprávěla, když ji vyzvedával a vraceli se spolu autem domů, nebo při vaření večeře. Ze začátku měl tendenci Naďu brzdit, nepotřeboval nutně vědět o každém karcinomu jazyka zavilých kuřáků, zlomené čelisti při hospodské rvačce ani neustávajícím krvácení po odstranění mandlí, ale nakonec si zvykl. Naďa měla svou práci ráda, byla do ní zapálená a její nadšení bylo příjemně nakažlivé.

„Další,“ sestra vykoukla ze dveří ambulance, modrýma očima přejela čekárnu, jako když odstřelovač hledá záškodníka, a pohledem se zastavila u Jiřího. Vráska na čele se jí propadla hluboko do opálené kůže. „Vy k nám ale nejste objednaný.“

„Ne, to nejsem. Potřebuju se jen na něco zeptat,“ postavil se Jiří do své plné výšky a rychle vykročil k ženě. Sestře mohlo být něco k padesáti, vlasy neurčité barvy měla střižené na mikádo, krk ozdobený řetízkem s jednoduchým křížkem. Jiří se podíval na modrou jmenovku, kovová úchytka, která ji držela na kapse sesterské haleny, byla oblepená izolepou. *Marie Pražáková*. Maruška. O ní slyšel doma dost.

„Povídejte,“ ustoupila ze dveří a pustila ho do ordinace.

„Dobrý den,“ pozdravil Jiří doktora, který k němu seděl bokem na otáčecí židli, nahrbený nad počítačem. Na monitoru měl otevřené okno se stránkou *Novinek*.

„Dobrý den,“ zabručel doktor, aniž se ohlédl.

„Jsem Vodňanský, dneska jsme spolu mluvili po telefonu,“ připomněl Jiří sestře.

„Jasně, přítel naší Nadi.“ Mariin obličej rozzářil úsměv, zmizel však rychleji, než stihla mrknout. „Pořád nevíte, kde Naďa je?“

Jiří zavrtěl hlavou. „Telefon má vypnutý. Nevolala vám náhodou?“ přešlápl nešikovně na pravou nohu, až mu kotníkem projela dávno zapomenutá bolest.

„Ne.“

Doktor se prudce postavil, židle s rachotem popojela a narazila do zelenkavého vyšetřovacího křesla.

„Pane primáři,“ otočila se k němu sestra, „to je pan Vodňanský, přítel Nadi Jovanovičové.“

„Co...“ odkašlal si primář, „co potřebujete, pane Vodňanský?“

Zdálo se to Jiřímu, nebo se primáři rozšířily zorničky a tváře o odstín zbledly? Nebo je to jen hra světla? Primář si ho nejistě prohlížel. Posunul si brýle ke kořeni nosu, nasadil nicneříkající, profesionální, polovičatý úsměv.

„Naďa se včera nevrátila domů. Od té doby je nedostupná, nevím, kde je,“ řekl Jiří.

Muž před ním prudce nasál vzduch mezi zuby, až to zasýčelo. „To mě mrzí,“ položil ruku na sesterskou židli, „ale netuším, kde by Naďa mohla být. Včera odpoledne odsud odešla a od té doby jsem ji neviděl,“ dodal rychle. Prsty svíral polstrovaní židle.

„Neříkala, že by měla něco v plánu?“ zeptal se Jiří sestry.

Primář se choval divně, ale Jiří si nebyl úplně jistý proč. Báł se snad, že mu přišel poupravit ciferník za něco, co Naďe

řekl? Jenže pokud něco takového bylo, Naďa se Jirkovi ne-svěřila, alespoň ne s ničím, co by stálo za to, odřít si klouby na pravače o primářovy zuby a riskovat soudní tahanice. Nebo snad na Naďu něco zkusil?

Primář se tvářil, že by raději stál za polárním kruhem vedle hladového ledního medvěda než sotva dva metry od Jiřího, a Maruška jako by kousla do kyselé okurky, i když do pusy strčila belgickou pralinku.

„Ne, bohužel,“ zavrtěla nešťastně hlavou a vrhla na primáře prosebný pohled.

Co mu sakra uniká? O čem tu ti dva beze slov komunikují? Ve spáncích cítil tlak, nebyl schopný polapit myšlenku, která se hrála těsně na okraji jeho vědomí, avšak mimo jeho dosah. Bylo to vůbec důležité? Teď? Netušil, kam se Naďa poděla, a tihle dva se možná snaží ukrýt nějakou pitomost, žabomyší válku mezi sestrami a doktorem nebo kšeftování s léky na předpis. Couvl zpět do své komfortní zóny, pryč od temných představ primáře špatně skrývajících vlastní děs. Nesmí být paranoidní. Naďa se objeví. Všechno bude mít racionální vysvětlení, i kdyby ne příliš hezké nebo příjemné.

„Mohl bych vám tu nechat svoje číslo, kdyby se tu náhodou ukázala?“

Sestra otevřela pusou, jako by něco chtěla říct, a rychle ji zase zavřela. Podala Jiřímu lísteček s propiskou. Jiří na něj úhledným rukopisem napsal své příjmení a telefonní číslo.

„Děkuju,“ rozloučil se a vyšel z ambulance.

Neviděl už, jak primář Nový lístek Marušce vyškubl z chvějících se prstů, zmuchlal ho do malé kuličky a s vervou

hodil do koše na biologický odpad, ani jak se Marušce za-
leskly oči neprolitými slzami.

Jiří se zastavil u sloupu, na kterém visela tabule s rozpisem oddělení a ambulancí. Ema Štípalová pracovala na oddělení šestinedělí, to si po delším namáhání mozkových závitů vybavil. Pokud bude mít aspoň trochu štěstí, má denní a zastihne ji. Přejížděl pohledem jednotlivé řádky, ale písmenka se mu rozutíkávala, rozsypávala se jako kostky domina. Promnul si oči a zkusil se na tabuli podívat znova. Na druhý pokus našel oddělení šestinedělí a jeho umístění. Čtvrté patro, budova D. Tam přece stojí. Úzkost, kterou si nechtěl připustit, se mu plazila po páteři, až ho objala kolem ramen a bránila mu v uvažování. Snažil se ji ze sebe shodit, otřepat se a vrátit se k rozumným úvahám. Musí postupovat krok po kroku. Nejdřív Ema, u ní nejpravděpodobněji něco zjistí, když zaměstnanci ORL nic nevědí. Rozhlédl se. Oddělení, které hledal, měl hned za sebou. Došel ke zvonku interkomu a zazvonil.

„Ano?“ ozvalo se po chvílce.

„Potřeboval bych mluvit se sestřičkou Emou Štípalovou,“ sklonil se k mikrofonu.

Nikdo mu neodpověděl. V zámku cvaklo. Zatáhl za kouli a vstoupil do chodby za dveřmi z matného skla. Zaslechl vzdálený pláč miminka, tichý rozhovor žen. V nose ho pošímrala neznámá nasládlá vůně.

„Hned jsem u tebe.“ Z místnosti přibližně uprostřed oddělení vykoukla vysoká hnědovláska v sesterských bílo-modrých šatech končících v polovině vysportovaných

stehen. Jiří naprázdno polkl, nikdy neviděl Naďu v pracovní uniformě, měla ji taky takhle krátkou? Ukazovala své opálené nohy každému pacientovi i tomu nepříjemnému primáři? Každému doktorovi? Rychle střelil pohledem zpátky k obličejí sestry, která na něj promluvila.

„Děkuju,“ řekl potichu.

Nejspíš jeho odpověď ani neslyšela, v zavinovačce zabalené miminko v její náruči se hlasitě dožadovalo pozornosti. Sklonila k němu oči a usmála se. Vešla do pokoje a za okamžik se vrátila na chodbu již s prázdnýma rukama. Došla k němu. Když se na něj podívala zblízka, z plných rtů jí rychle vymizel úsměv.

„Naďa?“ vyjekla. Dlaň jí vylétla k ústům. Třeštila na něj zelené oči, její zorničky jako by téměř splynuly s okrajem duhovky.

„Nevíš, kde je?“ zeptal se Jiří, i když její reakce mu během zlomku vteřiny odpověděla.

„Netuším. Nereaguje mi na zprávy už od včerejška. Myslela jsem, že se jí rozbil telefon, nebo že –“ zajíkla se Ema.

„Do prdele,“ zaklel Jiří, měl chuť do něčeho praštit. Jeho teorie se sesypala jako domeček z karet. Naděje se s protáhlým obličejem omlouvala z dostavení.

Ema poděšeně o krok couvla.

„Mluvila jsi s ní včera? Musel jsem zůstat dýl v práci, napsal jsem jí ve tři, odpověděla mi, že v pohodě, nic víc,“ chrлил na ni.

„Ne.“ Ema si musela odkašlat, hrdlo měla stažené, jako by jí někdo přehodil kolem krku oprátku a pořádně utáhl. „Napsala jsem jí večer, ale to už nereagovala. Všechny zprávy

byly nedoručené, proto jsem si myslela, že má porouchaný mobil.“

Jiří povolil prsty, které zatínal v pěst, až mu v kloubech trnulo. „Nenapadá tě,“ začal pomalu, „kde by mohla být? Neříkala ti o něčem? Neplánovala něco?“ Něco, o čem by mi neřekla? Chtěl na vylekanou Emu zařvat, zatřást s ní, vyklepat z ní odpověď, co mohla Naďa upéct za jeho zády, co by mu nepřiznala.

„Rozhodně ne,“ zavrtěla Ema hlavou. „Nebo mi o tom nic neprozradila,“ dodala po krátké odmlce.

„Co tím myslíš? Jste přece nejlepší kámošky už od školy, nebo se pletu?“

Ema si založila ruce přes hrudník v podvědomé sebeobraně. „To jsme,“ povystrčila bradu.

„Tak co to má znamenat? Sakra, jestli máš nějaký tušený, tak mi to prosím řekni! Bojím se, že se jí něco stalo, chápeš?“ chytil Emu za rameno a lehce stiskl.

Setřásla ze sebe jeho ruku. „Já nevím, kde je,“ řekla důrazně. „Ale... evidentně mi taky neříkala všechno. Je docela tajnůstkářka, to už sis asi všiml, ne? Má ráda svoje soukromí.“

„To snad máme všichni. Kam tím směřuješ?“ Jiří si zastrčil ruce do kapes, aby se jí znova nedotkl.

„Nezavolal bys svému nejlepšímu kamarádovi, kdyby tě vyhodili z práce?“ zeptala se Ema s trpkostí.

„Cože?“ Jiří si připadal jako blázen. Šílenec ve špatném filmu, mentálně slabší jedinec na univerzitní přednášce.

„Stavila jsem se u nich na ambulanci, abych se s Naďou domluvila osobně. A Pražáková mi řekla, že primář prý včera Naďu vyhodil. Že se pohádali.“

„Hajzl jeden,“ procedil Jiří skrz zuby. Konečně to dávalo smysl, tohle byl ten kousek skládačky, který mu chyběl. To, co jeho podvědomí bylo proti srsti, když s primářem mluvil. Otočil se na patě, musí s ním okamžitě mluvit.

„Jirko, počkej prosím!“ Ema ho chytla za loket. Měla studené, zpocené ruce. „Zavoláme policajtům?“

„Jestli ten mamrd primář neví, kde Naďa je, tak nám asi nic jinýho nezbude,“ zavrčel. „Ale dvacet čtyři hodin je to až odpoledne.“

„Dáš mi vědět, kdybys něco zjistil?“ vyhrkla.

Uložil si její číslo a s rychlým pokývnutím hlavy zmizel. Chodbu do protějšího křídla přeběhl, ignoroval tázavé pohledy pacientů i nevraživě nakrčené čelo sanitáře, který se po něm ohlédl, aniž spustil ruce z vozíku s vyzáblou paní v rozhaleném župánku.

Jiří se rozmáchl, aby zabušil na dveře ORL ambulance, dlaň mu však po nich sklouzla. Zhluboka se nadechl a zaklepal, civilizovaně, ale důrazně.

„Ne-kle-pat!“ ozvalo se z druhé strany dveří. „Máte to tam napsané.“

S chutí by do dveří kopl. Těch několik minut čekání mu však umožnilo trochu se uklidnit. Kdyby primář vystrčil hlavu z ordinace hned, nejspíš by ho do jeho arogantního obličejce praštil. Nikdo z něj nebude dělat idiota. A tenhle skunk měl ke lhaní nejspíš pořádný důvod. Jenže – i kdyby Naďu nakrásně vyhodil, kam zmizela? Mohlo ji to sebrat natolik, že by si ublížila? Blbost. Svou práci milovala, to jo, ale svůj život víc, na to byla příliš zarputilý bojovník. Spíš by kula nějaký typický ženský druh pomsty, zákeřný

a nenápadný. A kdyby ji to tak sebralo, zavolala by mu. Křičela by do telefonu peprné nadávky, za které by se nestyděl ani dlaždič. Ale Naďa se neozvala.

Dveře se konečně otevřely, vypustily do čekárny kor-pulentní padesátníci s obvázaným nosem. Vypadala jako Mickey Mouse, kterého do čumáku píchla vosa.

„Další!“ zavolala sestra, a když zahlédla Jiřího, couvla rychle do nitra ambulance.

Jiří vstoupil a přibouchl za sebou dveře. Primář sebou trhl, loktem zavadil o stolec s instrumentáři, až se místností rozlehla kovová zvonkohra.

„Vy jste včera Naďu vyhodil?“ zeptal se Jiří bez obalu.

„Sestři, jestli se pán pohne ještě o krok, volejte okamžitě ostrahu.“ Doktor poslepu hmatal po nástrojích, až našel nejdelší pinzetu.

„Nezbláznil jste se?“ vyjel Jiří. „Ztratila se mi přítelkyně, přišel jsem se vás jen zeptat, jestli o ní něco nevíte, a takovou maličkost jako výpověď jste zapomněl zmínit? A ještě na mě budete volat ochranku?“

Zatmívalo se mu před očima. Je tohle vůbec možné?

„Vyhodil jsem ji. Tečka. Pro hrubé porušení pracovní kázně, když to musíte vědět. A teď odsud laskavě vypadněte,“ zavrčel primář.

Sestra těkala pohledem z jednoho na druhého, nejistá, co má udělat a jak vyhrocenou situaci zachránit.

„Co provedla tak strašného?“

„Heleďte, na tohle fakt nemám čas. Venku na mě čekají pacienti. Naďa odsud odešla včera přesně o půl čtvrté a tím to pro mě končí. Jasně?“

Jiří dvěma kroky zkrátil vzdálenost mezi nimi. „Jestli zjistím, žes jí něco provedl, tak budeš litovat, že ses narodil,“ procedil mezi zuby. Odolal pokušení do opoceného primáře strčit, shodit ho mezi nástroje a vyšetřovací křeslo.

„Sestro! Slyšela jste to, vyhrožuje mi!“ vyjekl primář překakujícím hlasem.

Jiří se otočil na patě a odešel.

Venku naskočil do auta, vztekle několikrát uhodil do volantu, než ho bolest v rukách zastavila. „Do hajzlu!“ zaúpěl. Promnul si dlaněmi celou tvář, strniště mu pod rukama chrastilo. „Kde sakra jsi?“ Rozhlédl se po plném parkovišti, jako by mu řada automobilů mohla poskytnout odpověď.

Může Naďa někoho mít? Utekla s nějakým chlapem, aniž si vzala jedinou věc? Spálila za sebou všechny mosty? Mohla být výpověď poslední kapka benzínu padající na připravenou vatru? Udělala by to takhle? Nestál by jí za ten jediný rozhovor? Zavrtěl sám nad sebou hlavou. Proč by utíkala? Bylo jim spolu dobře. V očích ho pálily slzy s každou hořkou pochybností, která se mu zjevila v unavené mysli. Nebo byl jen naivní idiot? Přehlédl náznaky odtažitosti? Tajnůstkářství? Ne, nic takového si nevybavoval. Nic nevybočovalo z kolejí jejich dlouholetého vztahu.

Nastartoval, stáhl si okénko a do automatu u brány strčil kartičku s čárovým kódem. Projel starou zástavbou, přes náměstí k železničnímu přejezdu a dál kaštanovou alejí do prudkého kopce na Březové Hory. Zaparkoval před dvoupatrovou, ve své jednoduchosti nenápadnou vilou. Cinkl na zvonek a zároveň si otevřel branku. Poděl místy popraskaného